Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26092
Copyright: Admont, Benediktinerstift

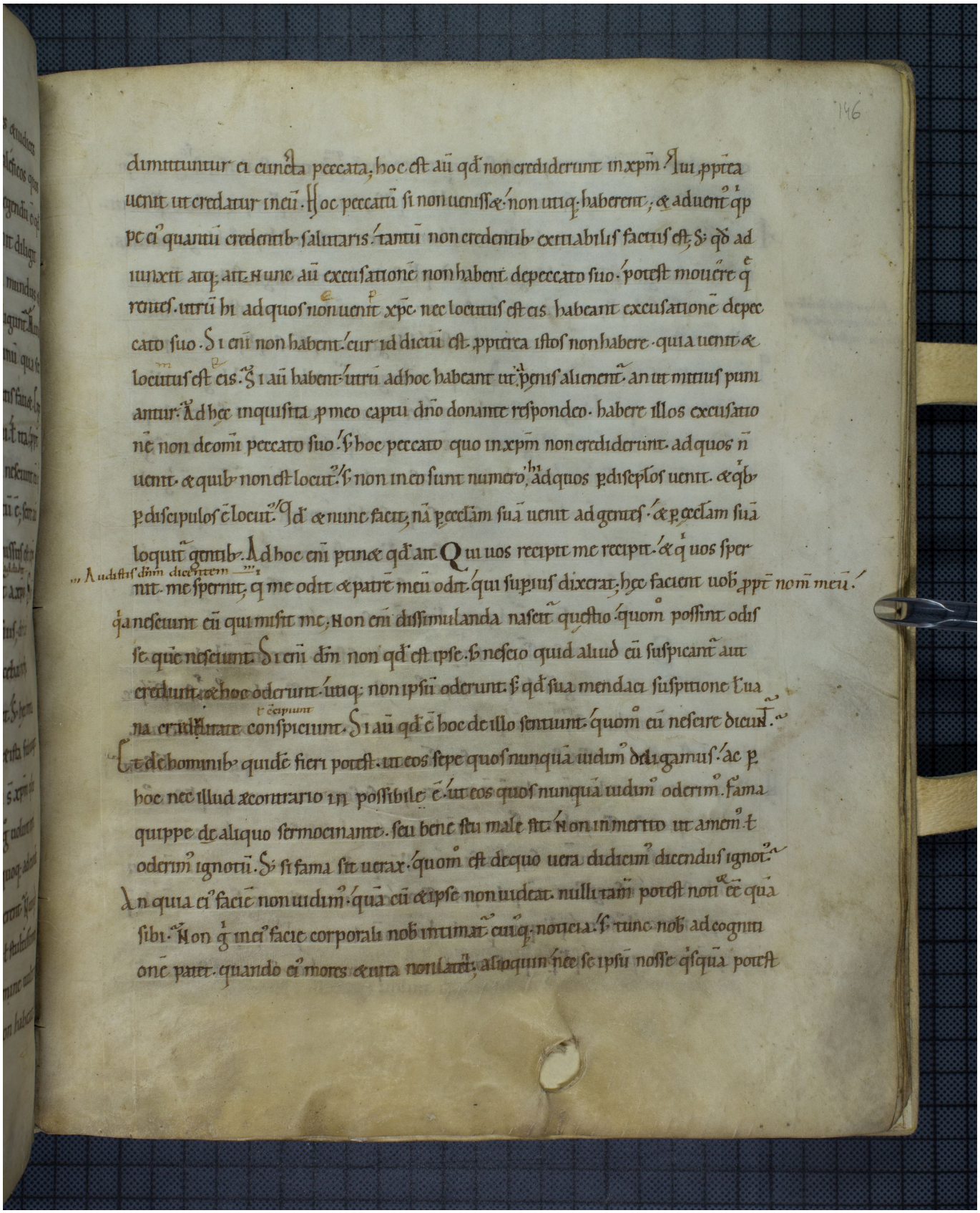

dimittuntur ei cuncta peccata, hoc est aui qd non crediderunt in xpm. Sui ppter
uenit ut credatur in eui. Hoc peccatum si non uenisset, non utiq haberent, et aduent qp
pe ad quantum credentib salutaris, tantum non credentib exitiabilis factus est, sed qd ad
iunxit atq; ait. Nunc aui excusationem non habent de peccato suo. potest mouere q
rentes. utrum hi ad quos non uenit xpc. nec locutus est eis habeant excusationem depec
cato suo. Si enim non habent, cur id dictum est. ppter ea istos non habere. quia uenit et
locutus est eis. Si aui habent utrum ad hoc habeant ut pnis alienent. an ut minus pum
antur. Ad hec inquisita, p meo capiti dno donante respondeo. habere illos excusatio
nem non de omni peccato suo. sed hoc peccato quo in xpm non crediderunt. ad quos n
uenit. et quib non est locutus. non in eo sunt numero, ad quos p discipulos uenit. et qb
p discipulos e locutus. qd et nunc facit, na p ecclam sua uenit ad gentes. et p ecclam sua
loquitur gentib. Ad hoc enim pertinet qd ait Qui uos recipit me recipit. et q uos spe
nit me spernit, q me odit et patrem meum odit. qui supius dixerat, hec facient uob ppter nomen meum.
Audistis dnm dicentem
qa nesciunt eum qui misit me. Non enim dissimulanda nasci quodmodo possint odis
se que nesciunt. Si enim dnm non qd est ipse. nescio quid aliud eum suspicant aut
credunt. et hoc oderunt. utiq non ipsum oderunt. sed qd sua mendacia suspitione sua
na credentiunt conspiciunt. Si aui qd e hoc de illo sentiunt. quomodo eum nescire dicunt.
Et de hominib quidem fieri potest. ut eos sepe quos nunquam uidimus diligamus. ac p
hoc nec illud econtrario impossibile e. ut eos quos nunquam uidimus oderimus. fama
quippe de aliquo sermocinante. seu bene seu male sit. non in merito ut amemus et
oderimus ignotum. Si si fama sit uerax. quomodo est de quo uera didicimus dicendus ignotus.
An quia ei facie non uidimus. quam eum et ipse non uidetur. nulli tamen potest notum esse quam
sibi. Non igitur in ea facie corporali nos intimatur cuiq noueia. sed tunc nos ad cognitu
onem patet. quando ei mores et uita non latent, aliquin nec se ipsum nosse qsquam potest